

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 822/2016-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 29. novembra 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátkou JUDr. Ingrid Kovalčukovou, Čajakova 1, Košice, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 5, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom súdneho exekútora [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], v exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. Ex 2166/05 a postupom Okresného súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 49 Er 1241/2005 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 30. novembra 2015 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 5, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom súdneho exekútora

6. Okresný súd uznesením z 21. júla 2009 schválil rozvrh výtlačku a samostatným výrokom zamietol námietky podané jedným z veriteľov. Tento veriteľ spolu s vydražiteľom podali proti uzneseniu okresného súdu odvolanie, pričom vydražiteľ doručil krajskému súdu návrh na prerušenie konania o schválení rozvrhu výtlačku.

7. Krajský súd návrhy ako predložené bezdôvodne, keďže smerovali proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka, vrátil okresnému súdu na rozhodnutie. Okresný súd opätovne 24. mája 2011 rozhodol o rozsahu výtlačku, pričom proti uvedenému uzneseniu sa 17. júna 2011 a 22. júna 2011 odvolali súdny exekútor a vydražiteľ.

8. V ďalšom priebehu konania, ako uviedol sťažovateľ v sťažnosti, krajský súd uznesením z 27. apríla 2012 zmenil rozhodnutie okresného súdu tak, že rozsah výtlačku neschválil a vrátil vec okresnému súdu na ďalšie konanie. Aj proti uzneseniu okresného súdu z 24. januára 2013 o neschválení rozdelenia výtlačku sa opätovne odvolali súdny exekútor a vydražiteľ. Po zrušujúcom uznesení krajského súdu okresný súd uznesením z 29. septembra 2014 schválil rozsah výtlačku z 28. augusta 2012, proti ktorému sa odvolal sťažovateľ aj vydražiteľ.

9. Ostatným úkonom uvedeným k priebehu konania v sťažnosti je predloženie podania vydražiteľa zo 16. marca 2015 krajskému súdu, v ktorom navrhuje odklad exekučného konania, pretože jeho *„riadne prihlásená pohľadávka nebola prijatá do rozvrhu výtlačku dražby“*.

10. Neústavnosť postupov súdneho exekútora a okresného súdu v exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. EX 2166/05 a v konaní vedenom pod sp. zn. 49 Er 1241/2005 sťažovateľ vidí v tom, že:

- exekúciu vykonáva exekútor, ktorý je s vydražiteľom v blízkom rodinnom pomere (zať),
- exekútor neoznámil túto skutočnosť konajúcemu súdu,
- platba za vydraženú nehnuteľnosť nebola realizovaná v súlade s dražobnou vyhláškou,

- ani po viac ako 7 rokoch od vydraženia nehnuteľnosti nebol sťažovateľovi vyplatený zostatok rozvrhu výťažku,
- dosiaľ nebol zrušený exekútorom vydaný zákaz nakladania s majetkom sťažovateľa,
- dosiaľ nebolo zrušené exekučné záložné právo zriadené na nehnuteľnosť sťažovateľa.

11. Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd nálezom vyslovil, že:

„postupom Okresného súdu Košice II a súdneho exekútora [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] v exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. súdneho spisu 49 Er 1241/2005 a sp. zn. exekučného spisu súdneho exekútora EX-2166/05 Bo boli porušené základné práva a slobody sťažovateľa garantované v článku 46 ods. 1, v článku 48 ods. 2, v článku 20 ods. 1, ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky, ďalej v článku 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd a v článku 1 dodatkového protokolu Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd,

aby Ústavný súd Slovenskej republiky vyslovil, že súdny exekútor [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], je ako súdny exekútor vylúčený z exekučného konania vedeného na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. 49 Er 1241/2005,

aby Ústavný súd Slovenskej republiky prikázal konať v exekučnom konaní vedenom na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. 49 Er 1241/2005 veci nestranne a bez zbytočných prietáhov,

a aby Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojom rozhodnutí, v ktorom vysloví porušenie základných práv a slobôd sťažovateľa, priznal sťažovateľovi za toto porušenie primerané finančné zadostučinenie vo výške 150.000,- eur a náhradu trov právneho zastúpenia.“

12. Ústavný súd zo sťažnosti sťažovateľa doručenej ústavnému súdu 27. júla 2016 a z príloh k nej pripojených (sťažnosť evidovaná pod sp. zn. Rvp 9745/2016) zistil, že krajský súd uznesením sp. zn. 12 CoE 282/2015 z 31. marca 2016 potvrdil uznesenie okresného súdu č. k. 49 Er 1241/2005-246 z 29. septembra 2014 v spojení s uznesením

okresného súdu č. k. 49 Er 1241/2005-252 z 10. októbra 2014, pričom uvedené uznesenie nadobudlo právoplatnosť 24. mája 2016 a vykonateľnosť 25. júla 2016.

13. Z predmetného právoplatného rozhodnutia okrem iného vyplýva, že súdny exekútor je zaviazaný z rozvrhu výťažku dražby sťažovateľovi „vrátiť preplatok v sume 8 923,49 € v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto uznesenia“.

II.

14. Podľa čl. 124 ústavy je ústavný súd nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

15. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

16. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie...

17. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy môže ústavný súd svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

18. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

19. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu návrhu na ďalšie konanie.

20. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

III.

K namietanému porušeniu označených práv postupom súdneho exekútora v konaní vedenom pod sp. zn. EX 2166/05

21. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu (I. ÚS 5/00) nútený výkon súdnych a iných rozhodnutí uskutočňovaných podľa Exekučného poriadku je súčasťou základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Záver o tom, že súdna exekúcia je súčasťou základného práva na súdnu ochranu, vychádza z toho, že exekúciu síce vykonával súdny exekútor, ale na základe splnomocnenia štátom, ktoré sa materializuje v konkrétnej veci poverením exekučného súdu na vykonanie exekúcie. Toto poverenie (bez neho by súdna exekúcia nemala zákonný podklad a bola by absolútne neprípustná) potvrdzuje, že súdny exekútor koná, rozhoduje a exekvuje v mene súdnej moci (čl. 142 ods. 1 ústavy).

22. Zo záveru o súdnej exekúcii ako súčasti základného práva na súdnu ochranu vyplýva, že súdna exekúcia vykonávaná podľa Exekučného poriadku musí byť v súlade

s ústavno-procesnými princípmi nielen v citovaných článkoch ústavy a dohovoru, ale aj s princípmi spravodlivého procesu v širšom zmysle slova, ktoré sú obsiahnuté v čl. 46 až čl. 48 ústavy.

23. Súdnu exekúciu riadi exekučný súd, ktorý je určený pevnými pravidlami a má dosah na zákonnosť vykonávanej exekúcie v rozsahu zabezpečujúcom pre oprávneného a povinného uplatnenie rovnakých práv a plnenie len zákonom požadovaných povinností.

24. Podľa § 62 Exekučného poriadku exekúciu možno vykonať len spôsobmi uvedenými v tomto zákone. Predmetné ustanovenie je vyjadrením ochrany povinného v exekučnom konaní pred vykonávaním exekúcie nezákonným a nedovoleným spôsobom. Exekúcia, ktorá sa nevykonáva podľa Exekučného poriadku, je absolútne neprípustná a musí sa ihneď zastaviť.

25. Podľa názoru ústavného súdu ak by došlo k tomu, že by sa exekúcia uskutočnila spôsobom, ktorý by nemal oporu v Exekučnom poriadku a k náprave takéhoto postupu by nestačili procesné prostriedky obsiahnuté v Exekučnom poriadku a Občianskom súdnom poriadku, nemožno vylúčiť ani sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, pretože vykonanie exekúcie zákonom nepredvídaným a neupraveným spôsobom by mohlo zakladať porušenie čl. 2 ods. 2 ústavy v spojení s čl. 46 ods. 1 ústavy v rozsahu princípov spravodlivého procesu.

26. Z Exekučného poriadku vyplýva, že jedným z prostriedkov obrany povinného v exekučnom konaní sú námietky podľa § 50 citovaného zákona. Nie je to však jediný prostriedok obrany povinného a navyše ani najúčinnější prostriedok ochrany práv povinného z dôvodu, že v prípade nevyhovenia námietkam nie je možné takéto rozhodnutie napadnúť riadnym opravným prostriedkom. Účinnějším prostriedkom obrany povinného je návrh na odklad exekúcie podľa § 56 ods. 1 Exekučného poriadku. Podľa tohto ustanovenia na návrh povinného môže súd povoliť odklad exekúcie, ak sa povinný bez svojej viny ocitol prechodne v takom postavení, že by neodkladná exekúcia mohla mať pre neho alebo pre príslušníkov jeho rodiny zvlášť nepriaznivé následky a oprávnený by nebol odkladom exekúcie vážne poškodený. V poslednom rade v prípade, ak by sa sťažovateľ domnieval,

že by spôsob vykonania exekúcie súdnym exekútorom nemal legálny základ v Exekučnom poriadku (ak exekúcia postihuje veci alebo práva, ktoré sú vylúčené z exekúcie alebo nepodliehajú exekúcii podľa Exekučného zákona alebo podľa osobitného zákona), môže využiť ďalší prostriedok nápravy, a to návrh na zastavenie exekúcie podľa § 57 ods. 1 Exekučného poriadku.

27. Podľa § 218a ods. 1 Exekučného poriadku fyzické osoby a právnické osoby, teda sťažovatelia, sa môžu obracať na Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo spravodlivosti“) a na Slovenskú komoru exekútorov (ďalej len „komora exekútorov“) so sťažnosťami na činnosť komory a na činnosť exekútorov. Sťažnosti na činnosť komory vybavuje ministerstvo spravodlivosti. Sťažnosti na činnosť exekútorov vybavuje komora. Sťažovateľ môže požiadať ministerstvo spravodlivosti o prešetrenie vybavenia jeho sťažnosti komorou.

28. Ústavný súd konštatuje, že preskúmanie postupu, resp. činnosti súdneho exekútora, spadá v prvom rade do pôsobnosti komory ako samosprávnej stavovskej organizácie. Následne sťažnosti na činnosť komory vybavuje ministerstvo spravodlivosti, ktoré sťažovateľ môže požiadať aj o prešetrenie vybavenia jeho sťažnosti komorou. Z uvedeného vyplýva, že ústavný súd zásadne nepreskúmava činnosť (postupu) súdneho exekútora.

29. Ústavný súd konštatuje, že z predloženej sťažnosti a k nej pripojených príloh vyplýva, že sťažovateľ v priebehu napadnutého konania vo vzťahu k postupu súdneho exekútora využil prostriedok nápravy, konkrétne sťažnosť podľa § 218a Exekučného poriadku podanú na ministerstve spravodlivosti 1. apríla 2009, následne postúpenú 28. apríla 2009 na priame vybavenie komore exekútorov, ktorá bola vybavená „*oznámením k sťažnosti č. 319-5303/09 z 3. júna 2009*“.

30. Ústavný súd však z obsahu uvedených dokumentov zistil, že predmetná sťažnosť neobsahovala dôvody, ktorými sťažovateľ namieta porušenie označených práv v sťažnosti doručenej ústavnému súdu 30. novembra 2015.

31. Z uvedeného teda vyplýva, že námietky proti postupu súdneho exekútora uvedené v sťažnosti doručenej ústavnému súdu sťažovateľ neuplatnil ani na komore exekútorov, resp. ministerstve spravodlivosti, a následne ani na okresnom súde.

32. Ústavný súd preto konštatuje, že sťažovateľ vystupujúci v predmetnom exekučnom konaní ako povinný mal vo všeobecnom súdnictve podľa Exekučného poriadku účinné a dostupné právne prostriedky, čo je okolnosť, ktorá vzhľadom na princíp subsidiarity vyplývajúci z čl. 127 ústavy vylučuje právomoc ústavného súdu meritórne konať a rozhodovať o uplatnených námietkach porušenia označených práv.

33. Vzhľadom na uvedené ústavný súd túto časť sťažnosti v zmysle § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie.

IV.

K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu

34. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

35. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu. Rozsudok musí byť vyhlásený verejne, ale tlač a verejnosť môžu byť vylúčené buď po dobu celého, alebo časti procesu v záujme mravnosti, verejného poriadku alebo národnej bezpečnosti v demokratickej spoločnosti, alebo keď to vyžadujú záujmy maloletých alebo ochrana súkromného života účastníkov alebo, v rozsahu považovanom súdom za úplne nevyhnutný, pokiaľ by, vzhľadom na osobitné okolnosti, verejnosť konania mohla byť na ujmu záujmom spoločnosti.

36. Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd je viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone.

37. Jedným zo základných pojmových znakov sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, resp. podľa § 49 zákona o ústavnom súde ako prostriedku ochrany ústavou (alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou) zaručených základných práv alebo slobôd je zásada subsidiarity. Zmyslom a účelom tejto zásady je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04). Ústava ani zákon o ústavnom súde taktiež nepripúšťajú, aby si sťažovateľ ako účastník konania zvolil medzi orgánmi ochrany porušených základných práv a slobôd, naopak, čl. 127 ods. 1 ústavy jednoznačne požaduje vyčerpanie všetkých sťažovateľovi dostupných a účinných prostriedkov nápravy. Ústavný súd môže založiť svoju právomoc na konanie až vtedy, ak fyzická alebo právnická osoba nemala inú ústavnú a zákonnú možnosť účinnej ochrany svojich práv (I. ÚS 161/02, I. ÚS 79/07).

38. Vychádzajúc z tohto princípu k preskúmaniu rozhodnutia všeobecného súdu ústavným súdom, ktorým sa konanie nekončí, môže dôjsť len v prípade extrémneho vybočenia z pravidiel upravujúcich toto konanie, k čomu by mohlo dôjsť najmä na základe takej interpretácie a aplikácie príslušných ustanovení zákona, ktorá by v sebe zahŕňala črty svojvôle.

39. Ustálená judikatúra ústavného súdu zodpovedá jeho všeobecnejšie formulovanému ustálenému prístupu, podľa ktorého nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu. Skutkové a právne závery všeobecného súdu by mohli byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvodené závery všeobecného súdu boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné

a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (obdobne napr. I. ÚS 13/00, III. ÚS 151/05, III. ÚS 344/06).

40. Ústavný súd zastáva názor, že predpokladom záveru o porušení niektorého z ústavou garantovaných práv je také jeho porušenie, ktoré nie je napravitel'né alebo odstrániteľné činnosťou všeobecného súdu pred začatím konania alebo v konaní vo veci samej, resp. ktoré nemožno napraviť procesnými prostriedkami, ktoré sú obsiahnuté v Občianskom súdnom poriadku (m. m. I. ÚS 148/03, III. ÚS 355/05, II. ÚS 307/06). Uvedený názor zvlášť platí podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu o základnom práve na súdnu ochranu, resp. práve na spravodlivé súdne konanie, ktoré „je výsledkové“, to znamená, musí mu zodpovedať proces ako celok, a skutočnosť, či napadnuté konanie ako celok bude spravodlivé, závisí od pokračujúceho konania a rozhodnutia všeobecných súdov (m. m. III. ÚS 33/04, IV. ÚS 163/05, II. ÚS 307/06, II. ÚS 155/08). Aj z ďalšej judikatúry ústavného súdu (napr. I. ÚS 79/03, I. ÚS 236/03), obdobne ako z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. Komanický c. Slovenská republika, rozsudok zo 4. 6. 2002) vyplýva, že ústavný súd a Európsky súd pre ľudské práva overujú, či konanie posudzované ako celok bolo spravodlivé v zmysle čl. 46 až čl. 50 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru.

41. Keďže sťažovateľ námietky uvedené v sťažnosti podanej ústavnému súdu, ktorými odôvodňoval porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 49 Er 1241/2005, ako už bolo na inom mieste tohto uznesenia uvedené, neuplatnil ani na komore exekútorov ani na ministerstve spravodlivosti, a napokon ani na okresnom súde, chýba akákoľvek príčinná súvislosť medzi namietaným porušením označených práv a uvedeným postupom okresného súdu, a preto zohľadňujúc princíp subsidiarity ústavný súd aj túto časť sťažnosti v súlade s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie.

K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 49 Er 1241/2005

42. Predmetom sťažnosti v tejto časti je námietka porušenia základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 49 Er 1241/2005.

43. Pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy vychádza ústavný súd zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou „Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu... K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu.“ (napr. IV. ÚS 221/04, III. ÚS 103/07, III. ÚS 139/07).

44. Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu sa ochrana základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. právu na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušovanie týchto práv označeným orgánom verejnej moci (v tomto prípade okresným súdom) ešte mohlo trvať. To znamená, že ústavný súd pri skúmaní porušenia označených práv zohľadňuje aj to, či u sťažovateľa objektívne ide o odstránenie stavu právnej neistoty v jeho veci, pretože len v takom prípade možno uvažovať o ich porušení (IV. ÚS 226/04, IV. ÚS 202/2010). Ak v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu už nedochádza k porušovaniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, a to bez ohľadu na to, z akých dôvodov skončilo toto porušovanie (II. ÚS 139/02, IV. ÚS 103/07).

45. V nadväznosti na uvedený právny názor ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva významnú

preventívnu funkciu ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo a jeho účinky stále trvajú, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (m. m. IV. ÚS 225/05, III. ÚS 317/05, II. ÚS 67/06).

46. Ústavný súd ďalej uvádza, že nie každý priet'ah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (I. ÚS 46/01, I. ÚS 66/02, I. ÚS 61/03, III. ÚS 372/09). Pojem „zbytočné priet'ahy“ obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy je pojem autonómny, ktorý možno vykladať a aplikovať predovšetkým materiálne.

47. Ústavný súd zo sťažnosti sťažovateľa doručenej ústavnému súdu 27. júla 2016 (na ústavnom súde vedenej pod sp. zn. Rvp 9745/2016) a k nej pripojených príloh zistil, že napadnuté exekučné konanie v časti týkajúcej sa vydraženej nehnuteľnosti sťažovateľa vedené pod sp. zn. 49 Er 1241/2005 bolo skončené uznesením krajského súdu sp. zn. 12 CoE 282/2015 z 31. marca 2016, ktorým bolo potvrdené uznesenie okresného súdu sp. zn. 49 Er 1241/2005 z 29. septembra 2014 v spojení s uznesením okresného súdu sp. zn. 49 Er 1241/2005 z 10. októbra 2014. Uvedenými rozhodnutiami, ktoré nadobudli právoplatnosť 24. mája 2016 a vykonateľnosť 25. júla 2016, bol schválený rozvrh výt'azku z vydraženej nehnuteľnosti a bol určený aj zostatok výt'azku, ktorého sa domáhal sťažovateľ a ktorý mu má byť vyplatený.

48. Berúc do úvahy všetky okolnosti posudzovanej veci a najmä skutočnosť, že pri predbežnom prerokovaní sťažnosti k porušovaniu označených práv už nemohlo dochádzať, ústavný súd aj túto časť sťažnosti v zmysle § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 20 ods. 1 a 5 a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 49 Er 1241/2005

49. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 20 ods. 1 a 5 ústavy ústavný súd považuje predovšetkým za potrebné upriamiť pozornosť na svoju stabilizovanú

judikatúru, súčasťou ktorej je aj právny názor, podľa ktorého všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ak toto porušenie nevyplynie z toho, že všeobecný súd súčasne porušil aj ústavnoprocené princípy postupu vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy. Keďže ústavný súd nezistil porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, nemohlo dôjsť ani k porušeniu sťažovateľom označeného základného práva podľa čl. 20 ods. 1 a 5 ústavy a podľa čl. 1 dodatkového protokolu (obdobne napr. II. ÚS 71/07, III. ÚS 26/08, IV. ÚS 82/09, III. ÚS 103/2010).

50. Vzhľadom na uvedené ústavný súd odmietol sťažnosť aj v tejto časti z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

51. Berúc do úvahy, že ústavný súd odmietol sťažnosť ako celok, ďalšími návrhmi sťažovateľa sa už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. novembra 2016